

Nummer 24

15. December 1906.

55. Aargang

En Tale af Præsident Joseph F. Smith
i „Exchange Hall“, Blackburn, i England den 2. September 1906.

(Fortsat fra S. 359.)

Joseph Smith var sandeligen en Guds Profet. Hvad en Mand forudfuger under Guds Aands Inspiration, vil gaa i Opfyldelse, thi naar Gud paavirker nogen til at profetere, er han forpligtet til at opfylde det. Herren har sagt i en af disse gode Bøger, at naar I gøre, hvad han har befalet eder, da er han forpligtet, men ellers er der ingen Forpligtelse. Dette er sandt, og derfor naar nogen taler under den Hellig Aands Inspiration, som de gamle Profeter gjorde, da taler han Herrens Ord, hvilke ere Guds Lov, og han vil se til at de opfyldes; dette kunne I være forvisjede om. Jeg tror, at i fordums Dage blev Jesu Navn brugt altfor ofte, og mange begaa den samme Fejl i Dag. Af Pagtens Bog lære vi, at vi bør undgaa en altfor hyppig Gentagelse af Guds Søns Navn. Præstedømmet, som var efter „Guds Søns Orden“, blev for at undgaa en altfor hyppig Gentagelse af hans hellige Navn kaldet „det melkisedekke Præstedømme“, saaledes kaldet efter Melkisedek, som var en højagtet Ypperstepræst, og muligvis en af Sems Sønner, som var en af Noæ Sønner.

Jeg ønsker, at Elbsterne vilde søge at undgaa en altfor hyppig Brug af Ordet „Profet“. Det er en altfor hellig Venævnelse at bruge hver Gang, vi tale om Joseph Smith eller nogen anden af Herrens Tjenere — for helligt til at bruges hver Gang; paa samme Tid ønsker

jeg at vise eder, at hver Mand maa være en Profet, om han vil. Paulus siger: „Siger efter Kærlighed, tragter efter de aandelige Gaver, men mest, at I maatte profetere.“ Naar nu en Mand profetere under Indflydelse af Profetiens Aand, da er han en Profet, og hvis hans Profeti gaar i Opfyldelse, er han en sand Profet; men gaar den ikke i Opfyldelse, er det Bevis for, at han ikke var under den rette Indflydelse, da han profetere.

Det er tilstrækkeligt, naar Brødrene henføre i Tale til Kirkens Autoriteter, at sige Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith eller Præsident Young, Præsident Taylor og saa fremdeles. I behøve ikke at bruge alle Titlerne, fordi det efter min Mening er unødvendigt; og skønt det kan lyde godt nok i eders Øren, lyder det ikke saa godt i deres, som ikke tilhøre vor Kirke. Dette ønsker jeg at sige til mine Brødre og Søstre: medens jeg ikke nægter det profetiske Kald, jeg indehaver, eller nægter, at jeg holder mig rede som Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige til at modtage hvilket som helst Budskab, Gud har at meddele mig, saa ønsker jeg ikke at have denne profetiske Benævnelse brugt, hver Gang jeg omtales. Her har vi Broder Grant. Jeg tror det er nok at kalde ham Ældste Heber J. Grant. Ligeledes Ældste Francis M. Lyman eller, efter som han er Præsident over Apostlernes Rvorum, Præsident Francis M. Lyman. Men naar I omtale andre af Apostlerne sig Ældste Smith, Ældste Teasdale, o. s. fr. I behøve ikke at bruge Aposteltitelen til alle Tider; det bliver en altfor hyppig Brug af en hellig Titel, hvilket jeg ønsker at rette paa nu med det samme for eder og hele dette Folk. Uagtet de ere Apostle, behøve I ikke at benævne dem saaledes, hver Gang I tale om dem. Kald dem Ældste eller Broder; Broder er godt nok for mig. Om I ønske at kalde mig Broder Joseph, vil jeg svare til det Navn hver Gang. Jeg ønsker, at I skulle tilskrive Gud al Ære og Højhed, og ikke Mennecker. Lad mig formane eder til at sætte eders Lid til Gud og ikke til Mennecker. Jeg vilde at I skulde forstaa, at det er Herrens Værk og ikke et Menneværk, I have sluttet eder til, og at I maatte føle, at I vide med Visshed, at Evangeliet, som I have annammet, er sandt, ligesom jeg veed det. Dette have I Rettighed til at vide. Jesus sagde, at enhver, som vilde gøre Faderens Villie, skulde kende, om Lærdommen var af Gud, eller han talede af sig selv; og enhver af eder, som vil gøre Faderens Villie skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller den er af Mennecker. Jeg veed, at Evangeliet er sandt formedelst Guds Aand; jeg veed det ved Aabenbaring og Profeti. Jeg veed, at Joseph Smith var og er en Profet, men I behøve ikke at benævne ham med den Titel, hver Gang I tale om ham, Det er ikke ret at gøre det, og jeg ønsker at I ikke skulde

gøre det længer fra nu af. Hjemme har jeg omtalt dette fra Tid til anden, men det er haardt at faa Folk til at aflægge, hvad de ere komne i Vane med.

Lad mig ogsaa sige til saadanne, som føle Vængsel efter at høre Tungemaalsgaven og dens Udlæggelse, at I burde tragte efter bedre Ting: Inspiration, Profetiens og Troens Gave. Disse ere Gaver, I skulde tragte efter mere end Tungemaalsgaven. Naar I faa den Inspiration, der kommer fra Gud, vil den lede eder ind i al Sandhed, og vise eder, hvad der er ondt, saa at I maa kunne undgaa det. Søstrene have Rettighed til at nyde den samme Aand. Paulus sagde, at Folk skulde tragte efter Profetiens Aand hellere end Tungemaalsgaven; thi naar nogen taler i et fremmed Tungemaal, er det Aanden, der taler, og ikke forstaar han det selv. Hvad er da Tungemaalsgaven for? Lad mig fortælle eder, naar den var meget nyttig. Det var paa Pinsefestens Dag, da Apostlene stod frem for den Folkemængde, der havde samlet sig der fra alle de omkringliggende Lande, og talte de forskellige Sprog; og Peter stod frem midt iblandt dem og forkyndte dem den korsfæstede Jesus Kristus og ham opstanden fra de Døde, han som var Guds Søn, Verdens Frelser.

Naar vore unge Mænd blive kaldede til at gaa paa Missioner til Tyskland, Holland, Norge, Sverrig, Frankrig og andre Lande, hvor de maa lære nye Sprog, lad dem bede til Gud om Kundskab til at forstaa Sproget formedelst den Helligaands Gave saa vel som ved Studium. Her vilde Tungemaalsgaven være meget nyttig. De gaa til fremmede Lande og ofte i nogle saa Maanedes kunne lære Sproget, saa at de kunne begynde at prædike Evangeliets første Principper. Engang gik jeg paa Mission til et fremmed Land; jeg var syg et Par Uger, straks efter jeg gik i Land paa Ven. Desuagtet var jeg dog i Stand til at begynde min Virksomhed som Missionær, da jeg havde været der i hundrede Dage og talte da de Indfødtes Sprog. Jeg begyndte med at døbe og administrere Nadveren, og samme Dag velsignede et Barn og bar mit Vidnesbyrd. En af mine Brødre, som var der, da han hørte mig tale, sagde til mig: „De har prædiket før.“ Jeg svarede: „Nej, jeg har kun været her akkurat hundrede Dage i Dag.“ Forundret sagde han: „Og jeg har nu været her i to Aar, og De kan tale Sproget bedre end jeg kan; og jeg har nu prædiket i de sidste halvandet Aar.“ Jeg lærte Sproget formedelst Guds Gave saa vel som ved Studium. Sandt nok studerede jeg, men det var Guds Gave til mig — det var en Tungemaalsgave til mig, og jeg lærte at tale det Sprog saa godt som de Indfødte selv og sommetider lidt bedre. Du I nu ønske en Tungemaalsgave, saa gaa ud paa Mission til et fremmed Land, og bed Herren om at give eder denne Gave. Men søg at være ydmyge og vise og at være Herren lydige og sagtomme, da vil alt gaa eder vel, mine Brødre og

Søstre. Jeg tror ikke det vilde være passende for mig at tale mere denne Gang. Det er mig en Glæde at mødes med eder, og se at I ere villige til at lytte til disse unge Mænd. De ere uerfarne, men erholde Dag for Dag Erfaring. Nogle af dem have ikke været paa Mission før, men der er dem iblandt Brødrene, der har talet, som ere erfarne i dette Værk; jeg beder eder, mine Brødre og Søstre, om at overveje, hvad vi sige til eder; læs de bedste Bøger, og søg at faa Kundskab og Forstand ud af dem; thi lad mig sige eder, at ingen Mand eller Kvinde vil nogenfinde blive frelst og ophøjet i Guds Rige i Bankundighed. Joseph Smith erklærede, at Guds Herlighed bestod i hans Kundskab. Vi tro, at vi maa lære Guds Love og holde dem for at blive frelste og ophøjede af Gud i hans Rige; for vi kunne ikke naa det Maal i Uvidenhed og uden Omvendelse. Herren vil ikke rense nogen fra Synd, som ikke har ombendt sig. Det vilde være urimeligt for ham at gøre det; men naar nogen angreer sine Synder, og adlyder Guds Love, og antager de Midler, Herren har aabenbaret, hvorved Synder aftvættes, da og ikke før vil han faa Tilgivelse for sine Synder. Gud vil rense ham og Jesu Kristi Blod vil gøre ham ren.

Fred være med eder, Brødre og Søstre og Benner, som søge efter Lys og Kundskab. Jeg beder Herren velsigne eder alle, som Mænd og Hustruer, Fædre og Mødre, Forældre og Børn, Brødre og Søstre, og som Naboe; maa han velsigne eder som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at I maatte elske hverandre, at I ikke maa strides med hverandre, thi Splidagtighed er ikke overensstemmende med Guds Aand. Kom sammen og sæt i Orden eders Banstieligheder og Forskelligheder med hverandre, og faa kom og nyd den hellige Nadver saaledes, at Herren kan have Behag i eder. Dersom I ikke tilgive hverandre og ikke ere villige til at leve i Enighed og Fred med hverandre, da er det farligt at nyde Nadveren. Herren siger os, at den som deltager i Nadveren uværdigen, æder og drikker sig selv til Dom. Nu maa Herren velsigne eder alle og hjælpe eder til at staa trofaste.

Jeg ønsker dog at sige noget til eder om Ældste Heber J. Grant, en af de tolv Apostler, en meget klarhynet Mand, saa fuld af Virksomhed og Energi, som jeg nogenfinde i mit Liv har kendt. Han kan ikke være ledig, og det forundrer mig, hvor han kan holde ud, for han tilbringer en god Del af Natten med at være oppe og læse, og sover kun halvt saa meget, som en almindelig Mand burde sove. Dog har Herren bevaret ham, og det er en Pligt, der paahviler Ældsterne i denne Mission at lytte til hans Raad og respektere ham i hans Stilling. Dette bør enhver af eder iagttage. Endvidere lad mig sige, at naar Præsident Grant kommer til denne Konference eller til denne Forsamling, har han Ret til at sige til Grenens Præsident: „Jeg vil nu tage Ledelsen i Forsamlingen i Dag.“ Han behøver ikke at bedes derom,

men han kan sige: „Jeg vil gøre det,“ eller han kan bestikke en anden til at tage Ledelsen. Hvorfor dette? Fordi han er den præsiderende Autoritet i Missionen, og det er urigtigt at tænke, at han ikke kan gaa til hvilken som helst Gren eller Konference i Missionen og tage Ledelsen, naar som helst han ønsker det. Det er ikke som en af Zions Stave eller Ward; og dog er det i sin Orden, naar en af Apostlerne bliver sendt til en Stav eller et Ward, at han siger: „Biskop, nu vil jeg tage Ledelsen her. Jeg er bleven sendt her i en vis Hensigt.“ Han har fuld Rettighed dertil. Jeg saa paa visse Steder, at den præsiderende Ældste ikke forstod sin Stilling. Lad mig sige eder, at Præsident Grant præsiderer over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Europa, og det er den Stilling, han er kaldet til at indtage, og I skulde altid overdrage alt til ham. Naar han kommer til denne Gren skulde dens Præsident sige: Vær saa god, Broder Grant, at tage Ledelsen i deres egen Haand.“ Saa kan Præsident Grant gøre, som han synes bedst.

Der er mange andre Ting henhørende til Kirkens Love, som jeg kunde fortælle eder, om der var Tid dertil. Igen siger jeg eder Farvel — for nærværende da i det mindste; thi jeg haaber at jeg maa se eder igen engang; maaste jeg vil se nogle af eder i Zion. Gud alene veed, om jeg skal forundes at se dette Land igen, min Moders velsignede Fødeland. Hun var født i dette Land, og jeg elsker England. Jeg elsker dets Folk, thi ikke alene blev min Moder født her, men en af hendes egen Slægt var en af de første, som bragte Budskabet om det gengivne Evangelium til dette Land. Han kom til sin egen Broder i Preston og fik Lejlighed til at paabegynde Evangeliet i sin Broders Kirke, hvor han gik ind og overbeviste nogle af den Kirkes bedste Tilhængere om Evangeliet. Dette holdt hans Broder ikke meget af, og stred da imod Ældsterne og viste dem bort; han vilde ikke have mere at bestille med dem. Det foraarstagede hans Forsald, og han døde som en mislykket Mand, fordi han forkastede Sandheden. Dette er min Moders Fødeland, og jeg tror at enhver elsker sin Moder. Det gør jeg, og jeg elsker det Land, hvor hun var født. Maa Gud velsigne Israels Modre i dette Land og hjælpe dem til at være trofaste, rene og oprigtige af Hjærte og tro til deres Mænd, deres Familier og til Guds Rige paa Jorden, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

(Fra Millennial Star.)

Herrens Ord til Ældsterne:

„Se, de ere udsendte for at prædike mit Evangelium i de ugudeliges Forsamlinger; derfor giver jeg dem denne Befaling: du skal ikke bortødsle din Tid, ejheller skal du begrave dit Talent, saa at ingen bliver bekendt dermed“ (Pagtens Bog 60:13). Lad denne Befaling altid holdes frisk i eders Grindring, som have erholdt det hellige Præstedømme, at I maa behage eders himmelske Fader og erholde Velsignelsen.

De Sidste=Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 15. December 1906

Jul! Glædelig Jul!

Den største af Verdens Højtider nærmer sig, og mangt et Hjærte vil glædes, hvis Lod i Livet ellers kun er at have Del i Verdens Besjværligheder og Betyvringer. Betsignet være den Dag, vor Frelser kom til vor faldne Jord, der var besudlet med Synd og Bantro, Mørke og Banskundighed med Hensyn til Menneffenes Tilværelse her paa Jorden! Vi kunne udbryde med det himmelske Kor, der raabte: „Være være Gud i det Højeste! Fred paa Jorden! og i Menneffer en Velbehagelighed.“

Ikke mange forstod det glade Budskab i dets fulde Betydning; men nogle enkelte blev inspirerede af denne forunderlige og usædvanlige Hændelse — dette Englebesøg — til at gaa og blive Vidne til det skete, og til at prise den Gud, de dyrkede som bedst de forstod, for hans store Naade og Kærlighed, og for Opfyldelsen af hans Forjættelser til Fædrene. Historien om vor Frelseres Liv og Død er for vel bekendt af alle i den kristne Kirke, baade store og smaa, høje og lave, til at behøve Forkyndelse. Takket være den almægtige Gud for Opbevarelsen af Mindet om hans Komme og Fremtræden som Verdens Forløser, og for de historiske Beretninger, vi have om hans Levnedsløb og Være, hvilket var hans Faders Villie kundgjort Menneffene. Lovet være Herren for hvad Kundskab, vi gennem vor Frelser erholdt om vor himmelske Faders Hensigt med at sende sine Børn ned paa denne Jord, og om det Haab vi have erholdt om Opstandelsen fra de Døde til et nyt Liv og en varig Tilværelse, hvis Tilstand af enten Glæde eller Sorg det staar enhver af os frit for i dette Liv at gøre Omjorg for!

Medens vi saaledes have Aarsag til at glædes med vore Medmenneffer ved denne store Højtid, have vi paa den anden Side Aarsag til Betyvring og Bedrøvelse over den faldne Tilstand af Uvidenhed og det aandelige Mørke, hvori Verden befinder sig i Dag, hvilken ikke er stort heldigere end den var for nitten hundrede Aar siden. Sandtnok anerkender Kristenheden, at vor Frelser kom, led Døden og opstod. Sandtnok kunne vi endnu se gode Følger af hans Missionsarbejde blandt Menneffene; men med Bedrøvelse maa vi paa samme Tid betragte den Uenighed og Splidagtighed, der gør sig gældende blandt dem, som give sig ud for at være hans Tilhængere og Esterfølgere. Bedrøveligt er det at se det Mørke, der hænger over den kristne Verden, saa at de ikke

kunne se det Lys, Gud igen har tændt i vor Tid, og som han lader skinne for saa mange, som vil aabne deres Øjne og se det — et Lys der vilde føre dem til det Maal, de fleste ønske at opnaa, nemlig Frelse og Ophøjelse hos Gud i den næste Tilværelse.

Alf, om Verden kendte, hvad der skete i det nittende Aarhundrede — den vigtigste Begivenhed blandt Menneskene siden Frelserens Opstandelse og Himmelfart! Hvor langt større vilde ikke dens Glæde blive ved den forestaaende Højtidsfest, om den vidste, at han igen havde gæstet Jorden og forkyndt et glad Budskab: hans Riges Genoprettelse og den eneste Vej til Salighed bekendtgjort! Om Verden kunde forstaa den store Misfandthed, der er vederfaret den: at Engle have gæstet Jorden, og gengivet det hellige Præstedømme, eller med andre Ord Fuldmagt og Myndighed til at handle i Herrens Navn — det vil sige: udføre hans Gerning overensstemmende med hans Villie og Anerkendelse, saa at hvad der ved hans Tjenere bindes paa Jorden er bundet i Himlen. Hvor meget mere glædesbringende vilde ikke Julen være, om Menneskenes Børn kunde forstaa det glade Budskab, der nu raabes ud til alle: Bereder eder, o bereder eder, thi Frelserens anden og herlige Tilfommelse stunder til, der vil komme over de ugudelige og ligegyldige, som Tyben kommer om Ratten; men som til de beredte vil blive en Fryd og Glæde ubeskrivelig — til dem en Forløsningsdag fra Verdens Nag, og en Belønning for deres Trofasthed. Gud give, at mange af vore Medmennesker maatte opvaagne af deres aandelige Slummer og skue det klare Lys, som nu er tændt for dem; at de maatte kunne se den Taage, der indhyller Menneskene og de Vildfarelser, de have fulgt i deres Uvidenhed om Guds Villie, og at de maatte have Mod og Styrke nok til at slutte sig til den lille Flok, som vandre paa den smalle men sikre Vej, der fører til evig Salighed. Vi forene os med vore kristne Venner allevegne i at fejre vor elskede Frelseres Fødselsdag, og formane dem til at holde den hellig paa en saadan Maade, som vi kunne tænke os at være ham til Ære og Velbehag.

Lad enhver, som Gud har velsignet med Midler i Rigelighed, aabne sit Hjærte for dem, der ere mindre heldigt stillede i denne Tilværelse. Lad os alle erindre Frelserens Ord: „Hvad som helst I have gjort mod een af disse mine smaa, det have I gjort mod mig.“ Lad de Hellige prise Gud med Jubel og Sang over den store Naade, der er vederfaret dem, at de ere komne til Kundskab om det evige Evangelium, som Frelseren forkyndte, og som i Dag genlyder for en vildfarende og formørket Verden! Lad dem være forstandige og vise, og bruge med Naadehold de Velsignelser, Herren har skænket os, og af Hjærtet takke ham for hans uendelige Godhed. Vi ønske alle en glædelig Jul! F. C.

Konfirmation misbrugt.

I disse Dage har den mosaiske Menigheds Repræsentantskab ved en Rundskrivelse meddelt Menighedens Medlemmer, at de ifølge en Skrivelse fra Ministeriet ikke kunne blive gifte, hvis de ikke er konfirmerede. Tilfældet forelaa en Gang i forrige Maaned, da en Datter af en bekendt københavnsk Overretssagsfører skulde giftes med en Bøkselerer; Bruden var ikke konfirmeret, og hun maatte da Dagen før sit Bryllup underkaste sig Konfirmationen. Ministeriet kom, efter at have undersøgt Sagen, til det Resultat, at saaledes var Loven.

Men derved er der skabt ret absurde Forhold. Konfirmationen er en Skik, som har Tilnytning til den kristelige Religion som Bekræftelse af Daabspagten; i den jødiske Religion har den absolut intet Holdpunkt. Den blev i sin Tid indført blandt Jøderne for saa vidt muligt at stille disse lige med de Kristne, og det kunde der den Gang være god Mening i. Men nu er Forholdet altsaa dette, at medens mande Præster vier uden at fordrø Konfirmationsattest maa Rabbineren ikke gøre det.

Hvis hin gamleagl. Anordning skal bringes til Anvendelse, kan en Jøde eller Jødinde ikke en Gang faa Udgang til Universitetet uden at være konfirmeret. Denne Bestemmelse har man dog ikke tænkt paa at opretholde, men løjerlig er det alligevel, at medens Konfirmationen er traadt i Baggrunden i de kristne Menigheder, hvor den oprindelig indstiftedes, skal den haandhæves med Strengthed i den jødiske Menighed, hvor den kun er en tom Efterligning, Form uden Indhold.

(Fra Politiken.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 366.)

Da Paulus forlod Athen, sejlede han i fem Timer mellem de smaa Øer i den saroniske Bugt til Kenchrea, en Havn ved Korinth beliggende paa nogle lave Bakker mellem Lunde af Grantræer. En Gang paa otte „miles“ (engelske Mil) gennem en Dal bevoftet med Cypreser bragte ham til Korinth, hvilken Stad skulde blive hans Opholdssted for henimod et Par Aar. Dens Indvaanere vare af forskellige Slags: Romere, Jøder, Soldater, Sømænd, Slaver og Frikøbte, store og smaa Handelsmænd, og Mænd, som tjente Penge paa lastværdig Maade. I Stedet for Kristi sande og levende Religion, der altid gør Folk bedre, havde de en falsk og forførerisk Religion, der altid leder til Fordærvelse. Der var mange Drankere og Bedragere og dem, hvis ugudelige Opførsel var en stor Forargelse for Apostlenes rene Sind. Naar gode Menneſter

andre Steder hørte Navnet Korinth nævnet, tænkte de først og mest paa denne Stads Ugudelighed.

Intet Under, at Paulus spurgte: „Kan et saadant Folks Hjerter omvendes fra Synd til Hellighed?“ Det var denne Stad, til hvilken han sagde, „han kom med Ydmyghed og med Frygt og megen Bæven“. Han var lidende baade paa Legeme og Sjæl. Han var endog mere længselsfuld her end i Athen, hvor han fandt mindre til at bedrøves over end i Korinth. Der var visse Ting, han ofte henførte til i sine Breve. Korinth var berømt for sine offentlige Lege. Hvert Aar kom Folk sammen fra alle Kanter af Grækenland for at se dem. De foregik paa en smukt arrangeret Løbebane kaldet Stadium. Der unge Mænd, raske, stærke, skønne og hurtige stredes i Bæddeløb og Brydning for Gevinsten, der bestod i en Krone udfaaaren af Træ. Der var Theatre og Kampe med vilde Dyr. Paulus sammenlignede ofte visse Kristnes Leve- og Handlemaade med disse Lege og vilde Dyr. Onde Menneſker, der forfulgte ham og andre af de Kristne, vare lig vilde Dyr. Stræben efter det gode, og Striden mod Synd paa vor Vandring i Livet var som et Bæddeløb efter en Krone i Himlen, der ikke fordærves, som den der vindes paa Stadium. Enhver kan opnaa den, om han vil. Paulus sagde: „Løber saaledes, at I kunne opnaa!“

Der er tre Steder i Korinth, hvor vi finde Paulus. Et af dem er Huset, hvor Aquilas og hans Hustru Priscilla, som vare kristne Jøder, boede. De vare komne fra Pontus i Asien til Italien, hvorfra de tilligemed andre Jøder bleve uddrevne af Kejseren og kom derpaa til Korinth. Beseftiget med deres Haandværk drog de omkring fra Sted til andet, ligesom Paulus gjorde for at prædike.

Og som vi finde ved at følge Historien, vare de ligesom han bekendte som kristne Arbejdere og som et Par muntre og hjælpsomme Folk, netop saadanne, som Paulus behøvede at komme i Berøring med paa den Tid, da han følte sig ensom, nedbøjet og mismodig.

Det traf sig, at deres Haandværk var det samme som hans, nemlig Teltmageri. De tog ham ind hos sig og skaffede ham Arbejde, der beskæftigede ham Dag og Nat, skønt Betalingen var saa ringe, at den næppe kunde strække til til deres daglige Nødtørst. De og han vare Landsmænd langt borte fra Palæstina, som var deres Fædreland. De vare af samme Tro og kunde tilbede Gud sammen i Synagogen i Korinth; som Trosfæller vilde deres Selskab være hverandre til stor Hjælp, og deres Venſkab skulde vare, saalænge de levede. Det var i deres Hus, han saa uventet fandt sig et Hjem. Det blev tillige et Forsamlingssted for de Kristne til Undervisning, Gudsdyrkelse og venſkabelige Sammenkomster paa en Tid, da de vare udsatte for Bespottelse og i Fare for Forsølgelse, ja endog for deres Liv. I et af sine Breve taler Paulus om „Aquila og Priscilla og Menigheden, som forsamledes i deres Hus.“

Det andet Sted, hvorhen vi følge Paulus i Korinth, er Synagogen. Det er paa Sabbaten. Haarvæven og halvfærdige Telte, som de var i Færd med at lave, er lagt til Side — dog ikke paa Grund af Dovenskab, ej heller for Deltagelse med deres Naboer i deres ugudelige Forlystelser eller Afguderier. Men ligesom han har gjort ved mange andre Lejligheder paa andre Steder, fortæller Paulus den samme Historie om Jesus og hans Kærlighed, hvilket er noget nyt for dem, som ere komne ind i Synagogen i Korinth. De fleste af hans Tilhørere ere ikke belavede paa at tro paa hans Ord eller synge med ham:

»Tell me the story softly, with earnest tones and grave;
Remember I'm the sinner whom Jesus came to save.«

Dette var dog ikke Tilfældet med dem alle. Krispus, Oversten ved Synagogen troede paa den Herre, Jesus Kristus, og hele hans Hus. Det var Jøderne en stor Forargelse, at en lærd Mand af saa høj Rang og Indflydelse skulde slutte sig til de forhadte Kristne. De frygtede for, at andre baade af Jøder og Hedninge formedelst Pauli Prædiken skulde gøre ligedan. Han skrev bedrøvet disse Ord om dem: „De behage ikke Gud og ere alle Menneſter imod, og formene os at tale til Hedningerne til deres Frelse.“ Foruroliget og bængstet herover var han til Sinds at spørge, ligesom han gjorde ved Damaskus: „Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?“ Den samme Herre, som tilkendegav sig for ham ved den Lejlighed, gav ham et andet Syn, hvori han hørte en Røst, sigende: „Frygt ikke, men tal og ti ikke, fordi jeg er med dig, og ingen skal lægge Haand paa dig at gøre dig ondt; thi jeg har meget Folk i denne Stad.“ Disse vare trøstende og opmuntrende Ord; og til endmere at forøge hans Glæde og Mod var Timotheus og Silas nu komne til ham.

Det tredie Sted i Korinth, hvor vi finde ham, er i en privat Bopælig. Blandt dem, som hørte og troede hans Ord, var Justus, hvis Hus, der laa ved Siden af Synagogen, som Paulus maatte forlade, blev derefter hans Forsamlingshus. Dog synes han endnu at have sin Bopælig hos Aquila og Priscilla. Han modtog alle, som vilde komme til ham i Justus' Hus. Der prædikede han det samme Evangelium til dem, som han havde forkyndt for de Værde i Athen, men paa en mere letsattelig Maade maatte, saa at de des bedre kunde forstaa det. Han troede forvist, hvad Herren havde aabenbaret ham, at han havde meget Folk i denne Stad, og han blev ikke heller skuffet deri. Jøder og Hedninger, Rige og Fattige, Høje og Lave hørte hans Ord og troede, og blev Menigheden i Korinth.

Da Paulus havde været der i henved atten Maanedes, blev Gallio romersk Guvernør i Achaia, det Landskab hvori Korinth laa. Han var en god og venlig Mand; hans Broder Seneka, en berømt romersk Filo-

iosf, jagde om ham, „han var uden Fejl, en Mand hvem ingen elskede højt nok, endog de, som elskede ham mest“.

Jøderne troede, han var saa god og velvillig, at han vilde fængsle Paulus for at behage dem; derfor bragte de Apostlen frem for hans Domstol under en falsk Bestyldning, sigende: Denne vil overtale Folket til en Gudsdyrkelse imod Loven.“ Men de tog fejl i Guvernørens Tænkemaade. Denne sagde til Jøderne, at han ikke var kommen der for at dømme i deres religiøse Tvistigheder; det var ikke hans Pligt. Da Paulus vilde træde frem og forsvare sig, sagde Gallio: „Jeg vil ikke være Dommer over disse Sager“; og han drev Jøderne bort fra Domstolen, og tillod Paulus at forblive en Tid i Korinth i Sikkerhed. Saaledes se vi hans Forjættelse i Synet: „Jugen skal lægge Haand paa dig at gøre dig ondt.“ Gallio havde ingen Tanke om, at denne Hændelse var den eneste i hans Liv, der vilde være af synlig Interesse for Menneffene, og at han vilde holdes i Grindring, ikke for hans egen Skyld, men for en uskyldig Fanges, der blev bragt frem for hans Domstol.

Medens Paulus var i Korinth, skrev han to Breve til de Kristne i Thessalonika, hvilke vi finde iblandt det Nye Testaments Skrifter. Nu var det næsten tre Aar siden, Paulus var i Jerusalem. Han planlagde nu en Tur derhen, og ønskede at være der i Tide for en Fest, muligvis Pinsesfesten. Der vilde han igen komme sammen med Apostlene og Moderkirken, til hvem han kunde fortælle den lange Historie om sine Rejser og Arbejde, Forfølgelser og Opnaaelser i de hedenske Stæder i Lilleasien og Grækenland. Derfor tog han Afsted med de Kristne i Korinth, uden Tvivl en meget rørende Scene. Ledsaget af Aquila og Priscilla drog han ned til Havnen Kenchrea. En af de saa Disciple her var Phoebe, en Enke og Tjenerinde ved Menigheden, for hvem Paulus havde megen Agtelse paa Grund af hendes Godgørenhed og den Hjælp, hun havde ydet ham og Menigheden. Senere hen anbefalede han hende som en viis og trofast Leder i Kristi Gerning. (Fortættets.)

Den første Juleaften.

Til Bethlehem, sent, med Møje
Et vandrende Par der kom
At søge sig Ly og Leje,
Men intetsteds var der Rum.
Kun ude i Kvægets Bolig —
Den eneste Plads at faa —
Der hvilede de sig rolig
Paa Leje af tærstet Straa.

Et tarveligt Maaltid nydes,
Dg snart de sig lægge til Ro;
Med Engle nu frydes i Drømme
De slumrende trætte To.
Dog kortvarig kun var Blunden;
Nu Krybben stod ren og tom —
Dg netop ved Midnatsstunden
Vor Frelser til Krybben kom.

Hvor libjalig blev den Kvinde,
Som Gudsbarnet fik i Favn!
Hvor dyrebart er hans Minde!
Hvor helligt og stort hans Navn!
Han ej som en mægtig Fyrste
I kostelig Pragt kom frem;
Dog var han den allerstørste,
Der kom til et jordist Hjem.

I Østerland trende Bise
En Stjerne paa Himlen saa;
De glædes og Herren prise,
Mens „Tegnet“ de stirre paa.
De følge den lyse Stjerne,
Som leder til Bethlehem;
De tilbede Barnet gerne,
Dg Dfringer bære frem.

Snart blev der et Ry og Røre;
Paa Marken, hvor Hyrder laa,
Man Englekor kunde høre
Dg glædeligt Budskab saa.
Ja, Englene sang derude;
Dg Glæde der blev saa stor,
Da Frelseren de bebude,
Som kommen var til vor Jord.

Nationer og Folk nu glædes
Bed Frelserens Fødselsfest.
Hans Minde i Sange kvædes
Dg spredes fra Øst til Vest.
Med ham vi har Sejer vundet;
Hans Komme snart stunder til,
Da Fjenden skal ligge bundet,
Dg Guds Børn sig glæde vil.

F. C.

Missionærernes Rapport for November 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strikter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes hjem besøgte	Evangelliste Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Orbinerede	Børn befjegnede
Charles C. Nielsen	Nalborg	21	2449	379	2038	755	76			
Anders B. Nielsen	Marhus	18	5864	599	4326	984	99	6		5
Niels L. Lund	København	19	8650	540	6185	855	51	2		1
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	7196	1219	3528	606	36	2		
Søren Rasmussen	Kristiania	26	5090	833	4021	1225	142	3	1	2
Mathias J. Benson	Trondhjem	24	1910	590	1477	396	33	2		
Totalsum for Missionen		127	31159	4160	21575	4821	437	15	1	8

Indhold:

Tale af Præs. Joseph F. Smith ..	369	Den første Juleaften (Boei).....	379
Herrrens Ord til Eldsterne.....	373	Sankt Pauli Levnedsløb	376
Redaktionelt:		Missionærernes Rapport.....	380
Jull Glædelig Jull.....	374		

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Borbing (B. Peterjen).